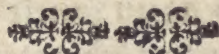
191

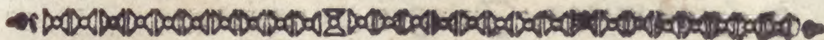
Ostatna usługa
ná Pogrzebie
Przewielebnego y Wysoce Nauczonego
Je° Msci. X.

M. Jana Neunachbara/

Kosciołow Augsp. nieodmienney Konfessiey w Miescie J. K. M. Thoruniu dobrze zásłużonego Seniora/ S. S. Theol. Professora przy Gymn. y Assessora Consistorialnego/ etc.

Mego od wielu Lat wielkiego dobrodzieja/ szczerożyzliwego przyiaciela y Kumotra/ ktory w Roku 1680. dnia 16. Septemb. zbawiennie Ducha zbawicielowi swemu oddał/ w Roku starości swojey 57. a pochowany jest z pozornym Comitatem nie bez serdecznego żalu w Kosciele M. B. dnia 19. tegoż Miesiaca/ przez niżey pomienionego wystawiona.

Drukował w Thor. 1680.

VIVIT POST FUNERA VIRTUS.

Musiał być nader srogiem żalem zjęty/
Y do nieszczęścia wielkiego przypięty/
Albo też mnieyszy frasunek ponosił/
Kiedy te słowa po Swiecie rozgłosił:
Parvæ curæ loqvuntur, ingentes stupent.
Bo w ciężkim żalu/ przyznać każdy muśi/
O facundia trudno/ gdy go duśi
Serdeczna żałość/ przemowić y słowá
Niemoże/ dla łez/ ktore leje głowá.
Jednák powinien chocasz zuprzykrzeniem
Wielu ich/ przecie wyrázyć imieniem.
Co *pro pignore* ná pierśiach swych życzy
Záwiesic/ ten niech Cnoty jego liczy:
Deposit trwáły zostáwił po sobie
Cnot Swiętych/ ktore mieszkáły w Osobie
Jego/ teraz już żadna skażytelność
Nic nie uczyni/ ni żadna ludzka złość.
Ja bez pochlepstwá narodom postronnym
To oznaimuie/ y wiekom potomnym:
Ze w pierśiach jego mieszkánie złożywszy
Wszelákie Cnoty/ ktore uważywszy/
Każdy znas będzie jemu muśiał przyznáć/
A przed tym swiátem śmiele wszystko wyznáć:
Iż Candor/ Amor/ Sinceritas Swięta/
Y Humanitas/ Integritas wzięta/

Domi-

Domicilium u niego swe miały/
Aż do grobowey deski nie ustáły.
Jákoż *ingentes curæ* milczec máją?
Gdy jego Cnoty bárzo dobrze znáją.
A jesli tez kto/ wiecy ja ich doznał/
Y bárzo dobrze szczerość jego poznał/
A ta jaz teraz áż do zgonu mego
Y mnie żyć bedzie/ memoria jego.
Vmiał poradzic/ pomoc/ y rátowáć.
Vmiał wielkiego/ małego szánowáć.
Bez względu Osob w brew prawde każdemu
Vmiał powiedzieć Pánu/ poddanemu.
Ani o bliznym opacznie rozumiał
Záwsze go sobie zá przyiaciela miał/
Zá ukrzywdzone szczerze sie uymował/
W urzedzie swojim dość wiernie pracował.
Lecz gdzie są *rerum* świadectwa/ tam słowy
Nie trzeba głosić/ áni łamać głowy.
Teraz poznamy kogśmy pozbyli/
Wnet sie dowiemy/ jesli będziem żyli/
Zesmy tu mieli miedzy sobą męża/
Ktory często kroc piekelnego węża
Znosil wysokiey/ głosem swey nauki/
Chocaż tez rozne dla tego dokuki
Ponosic musiał/ ále oto niedbał/
Bo Pana Boga swego obronce miał.
Teraz u niego w radosciach niebieskich/
Juz odpoczywa/ po tych pracach ziemskich.

Wy

Wy pozoſtali / z jego krwie zrodzeni
Mile dziateczki / wielce zaſmuceni /
Y Ty Małżonko nie płacz w tym ſwym boju /
Wiedz że juz przeſzedł z Swiátá do pokoju.

Tyle w ſerdecznym żalu z płaczem ſzczero-
wiernemu Przyjacielowi ſwemu
napiſac mogł

X. Jan Giżycki / Eccl. Thor.
Pol. ad Div. M.

O Columen vitæ! Rerum ſpes una mearum
Eheu! jam triſti funere merſa cadis!
Siccine me miſerum triſtiſſimo in orbe relinqvis,
Qvando tuæ vivo proſùs egenus opis?
Sed qvid agam? non invideo cœleſtiá regna,
Uſibus hoc qvanqvam flebile cerno meis.
Impleat atherio ſummum Te nectare Numen,
Ut cum cœlicolis gaudia mille feras.

*Hac paucula Plur. Rndo. Dno. Senio-
ri, agnato ſuo dilectiſſimo
apponere debuit.*

ANDREAS Neunachbar /
Cant. Polonicus.

